

SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 19

August 1963

13. årgang

Til læserne

For mange vil „Slægts-Nyt” komme som en stor overraskelse, da de ikke — af forskellige grunde — har modtaget „Slægts-Nyt” i mange år. Grunden til besøget fremgår klart af bladets indhold.

Fra såvel gamle som nye abonnenter vil jeg gerne have mindst 2 kroner i abonnement. Girokort vedlagt.

Antonny Storgaard,
Løgstrup

Nu gælder det SLÆGTSBOGEN

Slægtsudvalget havde sin årlige udflugt lørdag den 22. juni.

Denne udflugt er blevet traditionel, og en eftermiddags samvær, som vi hvert år glæder os til.

Her drøftes så alle aktuelle problemer »Slægts-Nyt« og slægtsbogen vedrørende. Det har jo længe været vor ønskedrøm at få udgivet et tillæg til slægtsbogen, men hvordan skulle vi finansiere det? Vi havde løselig forhørt os hos en bogtrykker om sagen, og han anslog, at prisen ville ligge omkring 6000 kr. Det havde afskrækket os.

Nu fortalte Peder Nielsen os, at han for en tid siden havde haft besøg af en fjern slægtning af os — en direkte efterkommer efter den i slægtsbogen omtalte Anders, der var generalauditør i Vestindien, f. 1794 og d. i København 2. oktober 1868.

Denne slægtning kom hjem fra udlandet i februar i år. På grund af sin store interesse for de her i landet værende slægtninge, gav han sig straks til at granske i arkiver og kirkebøger og fandt så frem til, at en hel del af Storgaard-slægten befandt sig på Hinge-egnen.

Han rejste så hertil og fandt hurtigt frem til Peder Nielsen.

Her var han jo kommet til den rette mand. De kom hurtigt på talefod, og det glædede ham overordentligt at se og høre om vor slægtsbog og slægtsavis og det slægtsarbejde, som allerede var i gang — det havde han ikke anet eller ventet. (Undskyld benævnelsen »han«, jeg kender ikke navnet). Selv havde han allerede samlet et stort og interessant materiale, som han gerne ville stille til

rådighed for en eventuel udvidelse af slægtsbogen.

Men – ikke at vi ikke er glade og taknemlige for både interessen og tilbudet, men vi har jo hidtil selv klaret problemerne og ville gerne fortsætte hermed. Vor store drøm er, at Peder må få lov at udforme den næste slægtsbog.

Vi har tænkt os at udgive en helt ny slægtsbog, indeholdende alt fra den nuværende slægtsbog, suppleret op med alt, hvad vi har fra »Slægts-Nyt«, og hvad vi på anden måde kan få fat i af interesse for slægten. En sådan ny og stor slægtsbog vil have almen interesse for både yngre og ældre.

I den anledning vil der i den nærmeste fremtid blive udsendt spørgeskemaer til alle kendte af slægten, som kan have noget af interesse at fortælle for slægtsbogen, det være sig fødsler, bryllupper, forlovelser, dødsfald m. m.

Altså: Vi skal have slægtsbogen a'jour fra 1942 til nu.

Husk så: Ingen lægger det i skrivebordsskuffen og glemmer det.

Nej – vis for en gangs skyld, at I alle får spørgeskemaet udfyldt snarest muligt og returneret til rette vedkommende. Så snart vi har de nødvendige oplysninger, vil et nyt »Slægts-Nyt« udkomme med mere konkrete oplysninger.

På forhånd tak for forventet velvilje.

Antonny Storgaard.

Gammelt Slægtsnyt

For nogen tid siden fik jeg besøg af civilingeniør Keld Ammentorp fra Holte. Han er i fjerde led en ætling af den i vor slægtsbog side 35 nævnte garnisonsauditør i Vestindien, Anders A. Kjellerup (han havde flere titler, men nu bruger vi denne). – Og når dette er tilfældet, er mine oldeforældre og Keld Ammentorps tipoldeforældre de samme, nemlig Anders Nielsen, med tilnavn Kjellerup, og hustru Dorte Nielsdatter. I kraft af dette præsenterede Keld Ammentorp sig som en slægting, »omend langt ude«, og jeg bød ham velkommen som sådan.

Han havde dagen i forvejen aflagt besøg på kirkegården i Hinge og hos Vald. Petersen samt hos min søn og svigerdatter, Johannes og Ingeborg, i Hinge storgård. Og her havde han haft to glædelige overraskelser, fortalte han. På kirkegården havde han set den gravsten, der for 130 år siden

blev sat på hans tipoldeforældres gravsted. Den står på samme sted endnu. »Det havde jeg dog aldrig turdet håbe«, sagde han. – Når gravstenen har kunnet bevares på samme plads, hænger det sammen med, at vore bedsteforældre, Peder Storgaard og Else, i sin tid blev lagt ned ved deres side og Storgaards-slægten fremdeles har gravplads på samme sted. På den måde kan der også skrives slægts historie.

Den anden overraskelse, Keld Ammentorp havde mødt i Hinge, var, at han hos Johannes havde set og lånt vor slægtsbog, den var han også glad for, måske ikke just for bogens værdi som sådan, men her havde han en samlet fortegnelse over en af de slægtsgrene, som han var ude efter. Keld Ammentorp har nemlig boet i London i 41 år, men for nogle måneder siden havde han lagt op, som man siger, og vil nu nyde sit otium her i Danmark.

Efter sin hjemkomst havde han fået fat i nogle slægtsregistre, som en af slægtens sønner, Kaj Kjellerup, omkring 1910 havde samlet. Også vor linie af slægten er med her. Keld Ammentorp gik straks med stor energi ind for fortsættelsen af dette arbejde. – Og i den anledning var det, han var kommet til Jylland.

Medens vi, i vor slægtssammenslutning, regner med Peder Storgaard og Else Marie som topfigurer, går K. A. et led længere ud, til Anders Nielsen (der fik tilnavnet Kjellerup) og Dorte, og får her ved et stærkt udvidet arbejdsfelt. De havde nemlig otte børn, der stiftede familie. Vor Else Marie var en af disse. Og i vore nabosogne har der boet flere af hendes søskende. K. A. har i den korte tid samlet en hel del slægtsmateriale, som han har gjort mig meddelagtig i. En stor del af dette stof har han fået efter førnævnte afdøde Kaj Kjellerup, der var kommet i besiddelse af en del af generalauditør Anders A. Kjellerups efterladte papirer. Blandt disse fandtes et manuskript af den ligtale, som daværende provst Stabell i Hinge holdt over vor fælles stamfader, Anders Nielsen, den 6. maj 1833, og som provsten har sendt i manuskript til sønnen i Vestindien – måske efter opfordring – måske på beregning. Generalauditøren var meget velhavende. Han boede de sidste 23 år af sit liv i København. Ved sin død, vistnok i 1867, efterlod han sig en formue, der blev opgjort til 857.268 rigsdaler.

K. A. har ladet dette manuskript fotografere og forærede mig et eksemplar af dette. Og jeg tror nok at kunne sige, det er længe siden, jeg er kommet i besiddelse af et slægtsdokument,

der har interesseret som dette. Vel sandt, det er ikke ganske efter vor tids sprogbrug og tænke måde. Måske skal heller ikke provstens personlige vurdering af vor stamfader tages alt for bogstaveligt, men der bliver dog nok tilbage til, at jeg under læsningen levende kan forestille mig sørgeskaren samlet om den åbne grav på Hinge kirkegård hin maj dag for de mange, mange år siden, og i mindet være lidt med i, hvad der foregik.

Da jeg tror, der er flere, der gerne vil læse dette dokument, denne meget udførlige ligtale, lader vi det optrykke i dette nummer af »Slægts-Nyt«
P. N.

Tale ved Anders Nielsen (Kjellerups) Begravelse

Hr. Brandmajor A. Kjellerup,
Colonial Adjudant paa de
Dansk Vestindiske Øer, Vestindien.
Fra Forfatteren Stabell.

Ord ved Anders Nielsen Kjellerups grav i Hinge den 6. maj 1833.

Kaldet til i Dag at tale ved denne hedengangne Broders Grav fandt jeg i de Ord, som Guds Aand har ladet os antegne i Aab. B. 22,12.: See jeg kommer snart, og min Løn er med mig til at betale enhver efter som hans Gjerning monne være«, hvad jeg søgte: Ord til Opbygelse, Ord til gavnlige Mindelse, Alvors Ord til alvorligere stemte Tilhørere. – »Se, jeg kommer snart«, saa taler den Hellige, men han føjer til et andet Sted: »Eder bør det ikke at vide Stunden, hvilken Faderen haver sat i sin egen Magt, thi ligesom Lyset udgaar fra østen og skinner i Vesten saa skal og Menneskesønnens Tilkomelse være«.

Saa vide vi da ej til hvilken Tid Herren kommer, om ved Midnat eller Hanegal; thi den i Dag er sund og rød, i Morgen blegner og er død, men dette vide vi, at ikke alle, og vel ikkun faa af os ville opnaa saa høj Alder som denne hedengangne. Syv Gange ti er Støvets Aar og sjælden flere. – – Hvor har vi da Aarsag til at tælle vore Dage saa vi kan bekomme Visdom i Hjertet, Aarsag til at bede enhver for sig i Herren. – Lad mig kende mit Endeligt og mine Dages Maal hvor snart jeg skal lade af at leve:

Ja visseligen, vi vide ikke, naar Herren kommer. Vore Tider ere i hans Haand. – – Se, jeg kommer snart – saa taler Livets og Dødens Herre, ogsaa til os. Og min Løn er med mig til at betale enhver, som hans Gjerninger monne være, siger han videre. – – Til ingen Tider og i ingen Henseende har den evige Fader ladet sig uden Vidnesbyrd blandt sine Børn, og har ej heller ladet det være skjult for os hvad der venter os i Evigheden. – – Formaar vi end ikke at drage tilside det

Dække, som skjuler det tilkommende for vort jordiske Blik, saa ere vi derfor ikke uvidende om dem, som ere hensovede, ikke uvidende om, at det er alle mennesker beskikkede engang at døe, og derefter Dommen, at hvad vi her har saaet, skulle vi hisset høste, at for Jesu Christi Dom skulle vi alle aabenbares, paa det at enhver kan faa efter hvad han her har gjort, enten Godt eller Ondt. –

Men naar han kommer, den Alretfærdige, som fører Lønnen med sig, vil han betale enhver som hans Gjerning monne være. – – Og for Jesu Christi Dom er nu han, denne vor hedengangne Broder aabenbaret, for Lyset er det bragt, hvad her var skjult i Mørket, enhver hans Tanke udfoldet, enhver hans Tanke prøvet og enhver hans Gjerning vejet. Han som Dommen tilhører vil dømme, han som haver Lønnen med sig, vil betale.

Hvorledes da opkaste os til Dommer, formaste os til at fordømme? Vide vi jo dog, at han skal staa og falde for sin egen Dommer. – Var han end svag, havde han Fejl, faldt han end i mange Stykker, – o, vi lade de døde hvile i Fred, – vogte os vel ej at udpege Skjæven i Broderens øje, saalænge Bjælken endnu er i vort eget, enhver prøve sin egen Gjerning, enhver bede for sig: »Herre, rens mig for lønlig Brøst, og stræbe da selv at vorde ren, at rense sig fra Kødets og Aandens Besmitelse. – Men dette vide vi om den hedengangne, og dette skylde vi at vidne til hans Hæder, at der var Gudsfrygt for hans øjne og i hans Hjerte, at det var for ham et evigt Liv, at kende den ene sande Gud, og den som han udsendte, Jesum Christum. – – Han agtede ligesom forud Paulus sig intet andet at vide iblandt os, uden Jesum Christum og ham korsfæstet, i Troen paa ham og hans Forløsnings høje Værd og salige Trøst var han fast og urokkelig indtil sin sidste Stund, – ham vidste han at have det evige Livs Ord, og derfor ville han ikke vende sig til nogen anden. – – Han søgte flittigen Herrens Hus, deledede gerne Guds Ord med andre, fandt stedse Herrens Veje, at være Miskundhed og Sandhed og Trofasthed og takkede Gud for Naaden sig bevist ligesom for alle Ting i vor Herres Jesu Christi Navn, og maatte han stundom klage: det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, og det onde, som jeg ikke vil, det gjør jeg. – O, saa bestraffede han sig selv, saa bad han ydmygeligen: – Gud være mig Synder naadig«.

Dette vide vi om ham, at han var en god og trofast Ægtemand, der deledede i Enighed og Kjærlighed de onde saavel som de gode Dage, Sorgerne som Glæderne, Lykke saavel som Vanheld med sin Ægtemage, med hvem han levede noget nær et halvt hundrede Aar, og som han blev tro indtil Enden.

Dette vide vi om ham, at han, født og opdragen i Armod og trange Kaar, kæmpede standhaftigen, arbejdede troligen, virkede ufortrøden for at afhjælpe Trangen, lette Byrderne og forbedre sin Forfatning, hvilket ogsaa saaledes lykkedes ham, at han døde i ganske andre Omstændigheder end de under hvilke han fødtes. – – Deres sammenavlede talrige Børneflokk var han en omhyggelig og velsindet Fader, opdrog dem i Tugt og Herrens Frygt, bar Omsorg for, at de måtte tiltage, ligesom i Alder, saa og i Jesu Christi kundskab og Naade, forsøgte heller ikke at sørge for deres timelige Lykkes fremme at aabne og berede dem Veje til Virk-

somhed, Selverhverv og gavnlige Syssel i Livet. – – Dette vide vi om ham, at han i Omgang med Medmennesker var velvillig og tjenstagtig, søgte baade selv Fred og ogsaa at stifte Fred blandt uenige, glemte ej heller at give og at gøre Vel, fordi han vidste, at saadant Offer hehage Gud.

Men hvad jeg her har sagt, stemmer med mit Hjertes fulde Overbevisning, grundet paa længere Tids lagttagelser i Omgang med den afdøde, og mine Læber skulde stedse bevare Sandhed, saavist som jeg ingensinde udlejede, min Tunge til at tale Svig, eller til at kalde det onde godt og det gode ondt.

Saa skal du da – hedengangne, salige – hvile med Fred i din Grav, der skal Klafferens Tunge ikke styrre din Ro og Bagtalelsens Gift ikke skade dig. – For din Guds og din Frelsers Jesu Christi Dom er du nu aabenbaret ham, paa hvem du her troede, være dig en god og naadig Gud og en barmhjertig Fader, han, som her ledede dig ved sine Raad, annamme dig nu til Ære, han som haver udfriet dig fra alt ondt, frelse dig til sit himmelske Rige. Men mindes i Kærlighed, ihukommes med Taknemlighed skal han – thi det har han fortjent – af dig, du bedagede Enke, du sørgende Ægtefælle, som her nedlagde dit Livs bedste Del paa Jorden i Jordens Skjød, og nu skal vandre eensom den øvrige tilbageværende Deel af dit Livs Bane.

Vær frimodig og stærk, stærk i Tro og Tillid til Gud, ligesom han var det, der nu er gangen foran dig, da skal og du komme der, hvor han er, din Bedrøvelse omvendes til Glæde, og din Trængsel som er stakket og let skal give dig en uforgængelig evig Salighed.

Mindes i Kærlighed, ihukommes med Taknemlighed skal han af Eder, I Børn, nærværende og fraværende, for hvem han var i Sandhed – en Fader. Glem-

mer aldrig hvad I skyldte ham og hvad han var for Eder. Hædre ham efter hans Død og takker ham i hans Grav, og fornemmelig derved, at I, som han formanede Eder til, frygte Gud og holde hans Bud alle Eders Dage, og hvadsomhelst I hos ham haver seet og kendt, eller nu faar at kende, at have været rent og helligt, og dydigt og priseligt, Menneske værdigt og Gud velbehageligt, det giver Agt paa. Det lærer af ham, deri vorder hans Efterfølger ligesom han var Jesu Christi.

Mindes i Kærlighed, ihukommes med Taknemlighed skal han af Eder, I Søkende og Slægtninge, Svigerbørn og Svogre, I hvis Ve og Vel han tog saa oprigtig Deel i – deledede Glæden med de glade, og Sorgen med de bedrøvede, nægtede ej Hjælpsomhed, hvor han havde Haanden, ej Raad, hvor han havde Forstanden, var i alle Tilfælde behjælpelig, beredvillig og redbon tjenstagtig.

Maa vi alle, unge og gamle, stærke og svage, som staar i Dag ved denne aabne Grav, overlægge at komme de sidste Ting ihu – – – (nogle ord er her ulæselige) – – – leve i haabet paa det, at hvad enten vi lever eller dør, vi maa høre Herren til.

Derom lad os anraabe vor Gud i andægtig Bøn.

Jesus gør det for din Pine,
At hvor jeg i Verden gaar,
Maa forsigtigen trine,
Tænke Graven aaben staar.
Lad mig dø i salig Tro,
Naar jeg skal blandt døde bo,
Og naar Dommens Dag skal være,
Tag min sjæl til evig Ære.

Amen.

